Tekst: Els Jansen

De wonderbaarlijke wereld van de spiertest

Dit is het tweede deel van een serie artikelen, gebaseerd op het boek "Die wundersame Welt des Muskeltests" van dr. Christa Eding.
In de vorige aflevering bespraken we het functioneren en uitvoeren van de spiertest en wat er met name op neurologisch gebied gebeurt.
In deze aflevering gaat het vooral over geloofwaardigheid en imago van de kinesiologie en de rol van de tester en de testpersoon bij het tot stand komen van informatie.

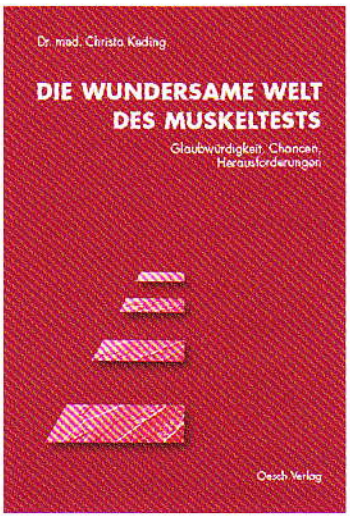

Geloofwaardigheid van de kinesiologie

Kinesiologie is in tegenstelling tot andere methodes niet ontworpen of uitgevonden, maar in de praktijk ontdekt. Dit neemt niet weg dat het noodzakelijk is dat verklaringsmodellen worden geformuleerd om de geloofwaardigheid van deze methode te kunnen aantonen.Daarvoor is het van belang dat casuïstiek gevolgd en gedocumenteerd worden om, ook op de lange termijn, te kunnen beoordelen óf en hoe kinesiologie werkt. Aan de hand van klanttevredenheidsonderzoek en een goede, uniforme registratie van de behandelingen, moet het mogelijk zijn om de effectiviteit van kinesiologie aan te tonen. Hier ligt een taak voor de opleidingen en beroepsverenigingen!

In de kinesiologie zijn weliswaar veel positieve ervaringsfeiten te vinden, maar er zit eigenlijk geen eenduidig denkmodel achter. Wij als beoefenaars van de kinesiologie zitten min of meer in een spagaat: enerzijds ervaren we de werkingskracht van de kinesiologie in de dagelijkse praktijk, anderzijds lopen we er met onze bewijsvoering achter aan...

Los van wetenschappelijke bewijzen, zijn er 3 pijlers die aan geloofwaardigheid kunnen bijdragen:
- Positieve ervaringen uit de praktijk
- Kloppende verklaringsmodellen
- Representatieve gebruikers en beoefenaars van de methode

Het imago van de kinesiologie

Critici en sceptici stimuleren ons om stil te staan bij wat we doen. In grote lijnen zijn er 2 punten waarop de kritiek op kinesiologie zich richt:

1. De inhoud en de werking van de kinesiologie "is niet wetenschappelijk bewezen".

   Dat klopt, maar er zijn meerdere verschijnselen waar we niet omheen kunnen en waar nog niet alle antwoorden op zijn gevonden (bijvoorbeeld parawetenschappelijke verschijnselen zoals telepathie en synchroniciteit) Wetenschappelijk wordt alleen erkend, wat we kunnen meten, wat gecontroleerd herhaald kan worden of wat door dubbelblindstudies kan worden bevestigd. Er zijn fenomenen die weliswaar nog niet wetenschappelijk kunnen worden bewezen, maar die, in tegenstelling tot kinesiologie, toch niet worden genegeerd. Men blijft zoeken naar wetmatigheden, logica en authenticiteit.
   Helaas is ook binnen de kinesiologie nog niet alles helder en verklaarbaar, maar men zou desondanks meer respectvol met kinesiologie om kunnen gaan.
2. Kritiek op het gebruik van kinesiologie en de presentatie ervan. De eerste kennismaking en dus de eerste indruk is heel belangrijk: maak je kennis met kinesiologie in een lezing, in een kroeg, op de behandeltafel of via een vriend? En wat werd er verteld en gedemonstreerd rond de spiertest? Hoe serieus en geloofwaardig was de boodschap en de verklaring of hoe groot was het 'hocus-pocusgehalte'?

Er is een aantal factoren waarmee we rekening moeten houden bij het verspreiden van de informatie rond kinesiologie:
1. Kinesiologie is een 'fijnstoffelijk' verschijnsel dat binnen een wetenschappelijk denkkader wordt ontkend, genegeerd of soms zelfs belachelijk gemaakt.
2. Er is geen economische interesse in een methode die geen omzetverhoging belooft, integendeel, en vindt daarom ook geen (economisch ondersteunde) lobby.
3. Bij toepassing van kinesiologie treden meerdere fenomenen tegelijkertijd op die weliswaar eenduidig kunnen worden verklaard, maar nog niet bevredigend (wetenschappelijk) kunnen worden bewezen. (Bijvoorbeeld het testen met intentie, de substantietest, etcetera.)
4. Ook tegenstrijdige denkbeelden en testuitslagen tussen kinesiologische stromingen onderling, kunnen voor verwarring zorgen.

5. Het functioneren van de spiertest laat zich weliswaar onweerlegbaar demonstreren maar zelfs zeer ervaren testers kunnen de uitleg niet altijd even elegant en helder verwoorden.
6. En zoals hiervoor al gezegd: hoe en waar was onze eerste kennismaking met kinesiologie; welke indruk hebben we meegenomen?
   Tip: beoog géén showeffect en geef geen ongevraagde adviezen met de spiertest als excuus! Ook het gebruik van de spiertest als methode om een product te verkopen, zoals op (esoterische) beurzen veel is te zien, is om die reden uit den boze: hoe neutraal kun je testen als de uitslag gevolgen heeft voor je banksaldo?

Om als vakgroep serieus genomen te worden, kan het helpen om door de bril van sceptici en critici naar ons eigen handelen te kijken en vooral ook bij de eerste behandeling niet sneller te willen gaan dan de testpersoon kan volgen! Het is een kunst om te spiertesten maar het is zeker ook een kunst om in het kort en waarheidsgetrouw uit te leggen hoe de spiertest werkt. Allereerst is het dan ook belangrijk dat we de werking van de spiertest zelf zo goed mogelijk begrijpen om het aan de testpersoon duidelijk uit te kunnen leggen en daardoor aan geloofwaardigheid te winnen.

Vergissingen en verwarringen

We hebben als kinesiologen vaak te maken met tegenstrijdige testvoorschriften of toepassingsregels, bijvoorbeeld:

- De ene instructeur leert om het horloge af te doen voor het testen, de ander juist niet. Het zelfde geldt voor het afdoen van bril en sieraden.
- De ene stroming zegt dat je alleen maar kunt testen nadat alle voortesten zijn gedaan en gebalanceerd, bij anderen maakt dat niet uit.
- Speelt het testen met de ogen open of dicht of het aankijken van de tester een rol of niet?
- Testen op de uitademing of niet?
- Amalgaam in het gebit blokkeert de testuitslagen, of niet, evenals watertekort?

Soms lijkt het alsof instructeurs erg vast zitten in hun eigen 'belief-system' en vergeten dat het lichaam zich in korte tijd aan elke prikkel kan aanpassen. Dit zou dan impliceren dat bovenstaande factoren niet uitmaken en dat iedereen altijd testbaar is...

Dr. Eding zegt in haar boek "Die wundersame Welt des Muskeltests" hierover dat
'kinesiologie' geen synoniem is voor 'spiertest'. De kinesiologie is een methode en de spiertest is een instrument; de kinesiologie heeft de spiertest nodig, andersom niet.
De toepassingsregels van de kinesiologie zijn niet altijd een noodzakelijke voorwaarde om een goede spiertest te kunnen doen. Sterker nog, de ingewikkelde regels van verschillende kinesiologische stromingen kunnen voor verwarring zorgen omdat het van de essentie van de spiertest kan afwijken.
Je zou de spiertest kunnen beschouwen als een spin in het kinesiologische spinnenweb: het web weeft zichzelf met diverse bouwstenen van verschillende technieken.
We moeten naar een dieper begrip zoeken om tot een gemeenschappelijke verklaring te komen om bovenstaande schijnbare tegenstellingen in de basis te verenigen waardoor diverse toepassingen elkaar niet hoeven uit te sluiten.

Wat zijn belangrijke kenmerken van het spiertesten?

De meest wezenlijke aspecten van het spiertesten zijn de volgende:

1. Een exacte testtechniek, rekening houdend met de neuromusculaire fysiologie.
   De testdruk moet langzaam opgevoerd worden, totdat het 'in het slot vallen' van de spiertest door zowel de tester als de geteste wordt gevoeld. Daardoor krijgt het neuromusculaire systeem van de geteste de referentie voor alle volgende testen.
   Naarmate er met meer aspecten rekening moet worden gehouden die invloed kunnen hebben op de spiertest, is de kans groot dat simpele 'drukfouten' verkeerd worden geïnterpreteerd: "water drinken helpt niet tegen test-drukfouten!" De schrijfster pleit dan ook voor voldoende oefening door beginnende testers.
2. Het bewustzijn van de tester tijdens het testen.
   Elke kinesiologische opleiding wijst op een juiste therapeutische houding: oplettendheid en geen vooringenomenheid want de verwachtingen van de tester kunnen het testresultaat beïnvloeden.
   Maar: het vermijden van elke verwachting is onmogelijk; zonder mentale betrokkenheid van de tester en de testpersoon is het zelfs onmogelijk om tot resultaten te komen! De spiertest is als het ware de luidspreker van een onhoorbare communicatie.
   Het gaat er dus vooral om dat we ons er van bewust zijn wat en hoe wij informatie in de spiertest aandragen.
   Het gaat er om dat we het nuttige inbrengen en dat wat stoort vermijden. Bijvoorbeeld: de intentie kan zijn om het optimale voedingssupplement uit te zoeken (nuttig), zonder een bepaald middel al vooraf in gedachten te hebben (storend).
   Een spiertest is een werktuig dat alleen maar werkt doordat er een deskundige gebruiker bij is betrokken en die bepaalt dan ook het uiteindelijke succes van de test.
   Persoonlijke en beroepsmatige competenties zijn nodig om verantwoord te handelen en goede resultaten van het spiertesten te kunnen verwachten:
   - Vakkennis, en daarbij zeker ook kennis van je eigen grenzen
   - Kennis van de wetmatigheden van het spiertesten
   - Vrij zijn van eigen belangen
   - Oplettendheid en welwillendheid
   - Openheid zonder vooringenomenheid
   - Ontspannen opmerkzaamheid

   Juist omdat de geteste persoon de spiertest als zijn eigen hoogste waarheid zal ervaren en de uitkomst van de spiertest dus als de onbetwistbare waarheid zal aannemen, is de ethiek van het spiertesten heel belangrijk. (Immers: hoe zou mijn arm kunnen doen wat de ander wil?). Buiten technische testfouten, is het overdragen van verwachtingen de meest gemaakte fout. ▷

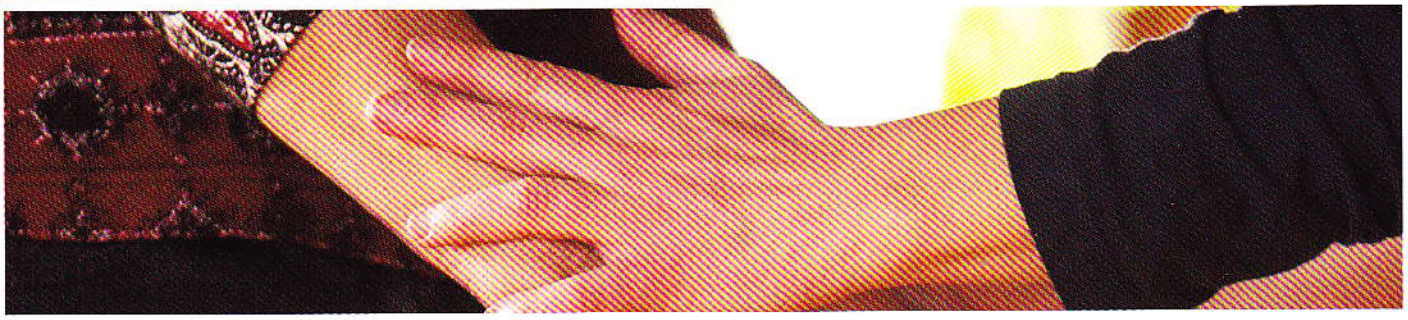

Naast opzettelijke manipulatie, kunnen ook half- of onbewuste verwachtingen van de tester het testresultaat beïnvloeden. Om dit te voorkomen is het van belang om hier alert op te zijn en te allen tijde open te staan voor elk mogelijk testresultaat! (Want zelfbevestigende systemen zeggen ons: "Je vindt wat je zoekt!")

3. De Alpha-toestand als uitgangspunt bij het testen.
   Ontspannen centrering als uitgangssituatie is de belangrijkste basisvoorwaarde om tot correcte testresultaten te komen. Onder tijdsdruk worden er sneller testfouten gemaakt, want we verliezen de concentratie en de ontspannen aandacht en dit beïnvloedt de (fijnstoffelijke!) spiertest. In de neurofysiologie noemt men de staat van ontspannen gecentreerdheid en tegelijkertijd aandachtige ontspanning, 'Alpha-toestand'. Dit wordt ook wel de 'Flow' genoemd. In deze toestand kan men sneller en fijner 'afstemmen' op het Veld. (hierover meer in deel 3)
   Hoe verder je van deze Alpha-toestand af bent, des te onbetrouwbaarder worden je testresultaten: er komt meer 'ruis op de lijn'.

Samengevat:
In het kort samengevat hebben we te maken met de volgende spelregels bij het spiertesten:
1. Fysiologisch exacte testtechniek
2. Bewuste omgang met de testfuncties en hun context
3. Heldere afstelling van het bewustzijn, m.b.t.:
   - geen vooringenomenheid
   - openheid, aandacht en welwillendheid
   - ontspannen centrering.

Wie spreekt er eigenlijk bij de spiertest?
Je zou denken dat je in zekere zin spreekt met de lichaamsintelligentie en het onderbewuste van de testpersoon; zijn spiersysteem wordt immers aangesproken. Dus hoe kan het bijvoorbeeld dat verschillende therapeuten bij dezelfde testpersoon verschillende en soms zelfs tegenstrijdige testresultaten vinden?
En hoe kan het dat dat de spiertest van de testpersoon antwoord kan geven op vragen die hij helemaal niet begrijpt of waar hij nog nooit van heeft gehoord? Dat geldt natuurlijk ook bij het testen van kinderen of dieren.
Vertaalt de spiertest alleen maar de waarheid van de testpersoon of wordt die beïnvloed door de therapeut? Met andere woorden:
Wat is de waarheid en wat is de eigenlijke informatiebron in de testpersoon? Is er eigenlijk wel een absolute, objectieve waarheid? En is er dan een niveau waarop schijnbare tegenstellingen zich opheffen?
Schijnbaar tegenstrijdige waarheden stemmen ons tot nadenken en geven ons de kans om diepere, onderliggende waarheden uit te zoeken.

Het 'systeem' van de testpersoon als informatiebron blijkt dus niet toereikend te zijn. Er moeten nog andere informatiebronnen zijn.
In ieder geval is dat de kennis van de therapeut die zich mengt met de informatie van de testpersoon in het testresultaat.
Daarnaast is er nóg een bron van informatie, het zogenaamde collectieve onbewuste.

Rupert Sheldrake heeft in zijn werk uitvoerig verslag gedaan van zijn wetenschappelijke onderzoek naar deze zogenaamde morfogenetische velden.
Deze velden zijn er, kort gezegd, voor verantwoordelijk dat informatie kan worden gematerialiseerd.
Het DNA van levende wezens is daarbij het bouwplan, de bewustzijns-, informatie- of communicatievelden zorgen voor de uitvoering van het plan.
In deze velden wordt energie uitgewisseld. Bij het zwermgedrag van vogels of vissen is dit duidelijk zichtbaar: losse individuen gaan zich gezamenlijk als één organisme gedragen.

Men gaat er van uit dat in het collectieve onbewuste al het Weten van mensheid en natuur uit verleden, heden en toekomst is opgeslagen en dat wij, als deel van het universum, toegang kunnen krijgen tot deze informatie. De testpersoon wordt als het ware antenne waardoor hij via de tester met het collectieve onbewuste kan communiceren.
We hebben echter geen ongefilterde toegang tot deze universele databank. Misschien is het wel zo dat de kosmische informatie als radiogolven door de ruimte worden gestuurd en dat de ontvanger de juiste frequentie moet inschakelen om te kunnen vinden wat hij zoekt.

Hypothese is dat deze velden bestaan en dat ze meewerken bij het spiertesten.

Volgende keer meer over deze velden en over testkwaliteit en de invloed van geloof, weten, verwachtingen en overtuigingen en meer... □

Els Jansen
www.touch4els.nl